

A 10552

Rahunurme Lilled

pääwa töö ja palawuse jahutuseks.

D. Penzoldt.

Cartus.

Schnatenburgi trüff ja fulu

1880.

Hind 12 kop.

A 10552.

Ed 559

Rahunurme Lilled

pääwa töö ja palawuse jahutuseks.

Wäljaannud

Dr. R. Krenkwald.

Cartus.

Schnakenburgi trükk ja kulu

1880.

Zensuri poolest lubatud.
Nõus 7. Oktobril 1874.

Ar 880

Kreutzwald

Essõna.

Kolm aastat teed, kui „Rahunurme Lilled“ esimene kimbuke päewa walgele astus, oleme lugejatele sissejuhatuses ütelnud, mis seal leida, ja mis seal mitte leida ei ole. Kes siiski otsima läks, mis raamatufese sees kogonist ei olnud, se pidi ennast muidugi petma, aga enese süü läbi. — Mõned tõised, kes sissejuhatusist ja raamatufesest selget aru oliwad saanud, on suusõna ja kirjade läbi wäljaandjat tänanud, ühtlase teda palunud: tõist jagu nende kätte muretseada. Nende soowimist täites, läkitame lapse rändama, kes õnnekorral ehk neis paikades sõbru juhul leidma, kus tema wanema wennale aset oli antud.

Wäljaandja.

Wana aasta wiimsel öhtul.

Rutust saame ühe suure tunni
Glukellas wälja helistand!
Sõ istub waikselt kõrgel troonil,
Tähed on t'al krooni pähä pañ'd.
Pidulikult kannab põrm mind kaisus,
Mul on aja püha orjus weel;
Pilwe taga seistes aga kutsub
Saadik mind ju igawesel teel.
Millionid langesiwad mulda,
Millionid närtsitanud taud;
Must ja kole surma-lipp on lehwil
Ja kõik maapind on üks furnuhaud.
Waiksed waimud kõigute mu ümber?
Kas teil' paistab selgus taewadest?
Saatke, oh üht ainust healt mull' pilwest,
Ühte waatust waimu-riigi seest!
Alga külmal templil ukсед luffus,
Haud on tum ja waike tulew ilm.
Ges meil külwak elu kirjuid lilli,
Taga niidab surma wikat, kül'm.

Jsa, et Sul wolidus on taewas,
 Et Sa ligi mul' sealt kaugusest,
 Et Su heldus tundlikult mind noomib
 Südant lahti peastma põrmu seest:
 Se mind trööstib lahkimise radal,
 Kus mull' surm ja moondus paistawad.
 Las' mind koidu-päikest meeles kanda,
 Kui mull' õhtu nutab pisarad.
 Lahkelt naago kuu meilt mööda lähäb,
 Minewiku tunnid kumawad,
 Seft et igal elu-teel meil hiilg'wad
 Sinu härranduse wärawad.
 Jsa, kõrget kiitust, kõrget tänu
 Saago Sinu heldus, wolidus;
 Saago Sinu lahke film seal taewas,
 Igaweste Sinu armastus!
 Heldus on, et oleme weel elus,
 Heldus, et meil maitseb jook ja toit,
 Heldus, et waim taewast magu tunneb,
 Haualt meile paistab lootus-koit!
 Wõigo tulewik meil lahkelt tulla,
 Glu olla külm ehk marune,
 Kõik on moondaw ja kõik lähäb mööda,
 Jsa, truu, Su omad oleme;
 Sinu omad elus, waikses hauas,
 Rändamise teel ja taewas seal!
 Inimesed jätke mured Jsal,
 Usaldagem Tema heldus' peal!
 Armastuse Waim, oh wõtta tänu,

Wõtta tänu uinund aasta eest!
 Taluta mind, kuda ise tahad,
 Kunni leian surma sängikest.

Uuel aastal.

Sommikul.

Isjand, kellel suures taewa ruumis
 Tuhat päikest tõus- ja langewad,
 Kelle walgustatud trooni ümber
 Ilmafered waikselt keerlewad,
 Sa, kes igaweste pilwest waatad
 Haudasi, mis elu meile toob,
 Kuda mädamduse seest ja põrmust
 Loomus ennast iga uueks loob —
 Sinu aasta arw ei seisja kirjast,
 Muutmata on Sinu oledus,
 Ilmade-kell löönud Sinu tunnid,
 Sinu päewa mööt on igawdus. — —
 Mis on põrmust sündind inimene,
 Selle kaduw aja kaswandik,
 Et sa teda meeles pead ja kaitset,
 Olgo aeg t'al lühike ehk pik?
 Et t'al laewakest ei kalju rahnul
 Aja jõgi 'p ole lõhkunud,
 Et ta julgest sadamasse jõuab,

Keda Sinu tahte määranud?

Igawest Sa oled! Iõud mul lõpeb,
Kui mind surma-wikat ähwardab —
Igawest Sa, kui ka päike kustub,
Taewas riide wiisil wanandab.

Sa, kes igawest kõik sead ja mõtled,
Sa, kes kõik, kõik wäga häästi teind,
Tänades ja rõõmu pisaratel
On mu süda Sulle ohwriks läind.
Mandlikult tahan wasta wõtta
Taewast kannatuse karika,
Usaldates, et mul reisi lõpul
Sinu päike ööd saab puistama.

Soowimist ei ole mul siin ilmas,
Mis Sult õnne, rõõmu ihaldab.
Head Sa annad kõigil. Minu palwet
Wõtta, Issand, et Sull' tänuks saab.

Shtul.

Pooja, Sinu öö mind wõtnud kaisu,
Uinund aast' mul seisab mõtedes,
Rõõmud kõik, mis minust mööda läinud,
Lahkund sõbrad wilus haudades —
Inimesed närtsiwad kui lilled,
Keda talwe külmad näpistand —
Langewad kui sügisefed lehed
Närtsimisel maha kolletand.

Kuule, wainne kihin ligi, kaugel —
 Tuul on sinu rõõmud puistanud;
 Waewalt et sa nende jälgi nägid,
 On n'ad juba hauda langenud. —
 Elu=Issand, inimesed kauwad,
 Kui neid surma tuuled puhuwad,
 Senna, tänna kustub eluküünal,
 Wiimsed rõõmu leeked jahtuwad. —

Tohiksin ma selle üle kaeb'da,
 Et surm wiimist käiki lõpetab;
 Ja et suurest elu=allif' soonest
 Määdandus, kui rõõm end' kosutab?
 Ei, mis kõigil osaks oli antud,
 Peab wist kõige parem olema;
 Kuhu kõige rahwa sugud lang'wad,
 Senna wõime fergelt langeda.
 Uga seni elutund weel wältab,
 Tahan rõõmu temašt maitseada,
 Osa wõtta fests, mis mulle antud,
 Lootes rahulikult elada.
 Tänada Sind igal õhtu=ehal
 Eifaks pandud elupäewa eest,
 Ei ma kanna muresi muud pöues,
 Kui et paraneksin südamest.

Rahu olgo kõigel inimestel,
 Müüd ja suure päewa algusel!
 Kannatuses, lootes, armus, uskus
 Annan Sulle, Sumal, tänu weel!

Ei mul ole muret homse pärast!
 Täna des ja armus uinun ma,
 Jsa, kui ma üksford ilmast lähän,
 Saan Sind lahkudes weel tänama.

Suurel - reedel.

Sommikul.

Tunne, waim mul, walu nüüd ja rõõmu,
 Lahku ilmast sa ja kaduwast,
 Peastja armu pühapäew on täna —
 Rahwa sugud weeta pimedast!
 Tõsidus, su esisündind langeb,
 Miks ei ruta teda peastma sa?
 Digus, oh! mikspärast warjad sina
 Oma filmad kinni kattega?
 Preestri wiha, petus, ektus wõitwad,
 Ribuwitsa kroon on targal peas!
 Wariserid elawad, — ja ristiis
 Sureb suur ja puhas püha mees!
 Tõsidus ja woorus — tühjad nimed —
 Teesus jureb omal isamaal.
 Ega oln'd ta esimene ohwer,
 Keda pöörus tapnud taewa al!
 Glab Sumal ilma walitsemas,
 Ehk kas paljas juhtus mängimas?
 Kas nii werest roojastatud teedel

Leidwad sihti need, kes rändamas?
 Wälf ja müristus on üksnes wõitjad
 Sureliku riigi seaduses;
 Tõsidus on pehmel woorus' huulel
 Nii kui lille närtsimise wäes,
 Üksi wõtleb tema walu=aias,
 Närtsub Juudas' wale musuga,
 Pea tal nõrkeb preestri mäs'amisel,
 Lähäb — rahu saates — puhkama. —

Wägew Looja, tohib tigu pörmus
 Tarka nõu Sull minna uurima!
 Oskab ajajöest ta aru saada,
 Kellel woolus otša lõpmata?
 Snime, kui kewade on külwand,
 Leikab juba suwel wihkusi;
 Aga kõik, mis Sumal istutanud,
 Wäitab igawese ajani.
 Näed ja päikest lahkest üles'tõusma,
 Märkad jälgi armastuse wäest;
 Aga wälf, kui taewast maha sõidab,
 Eks ta tuln'd ka Loomus'=Tsa käest?
 Näed ja künkad wõiwad maha lang'da:
 — Armu seadus kestab igawest!
 Tšsand, ilmad wõid Sa häwitada,
 Sinu heldusel ei lõpetust.
 Kibuwitša krooni walu läbi
 Pidi tõsi saama kroonitud;
 Preestri seltsi tigiduse läbi
 Saiwad inimesed lepitud!

Las' mind wagast taewa poole waad'ta,
 Siis kui marud käiwad üle maa;
 Las' mind Sinu peale usaldada,
 Kui ka woorus langeb waluga.
 Kui ma ükskord suurel päewal ärgan,
 Seisab pime walgustud mul ees —
 Wägew Isa, selles usus aita
 Nägema mind parem ilma sees.

Shtul.

Wäljakannatanud oled sambas
 Sina tigiduse piinatust!
 Jeesus wõtta tänu. Maapind kõigub,
 Taewas ohkab, nähes lõpetust!
 Laugutanud on sul wagad filmad
 Waikse surma rahuline bö;
 Kõik su waenlased on põgenenud,
 Sõna sunnil: Lõpetud on töö!

Nõnda lahkub inimene wiimaks
 Selle elu ohakaselt teelt,
 Ja ta waba waim, kes kehast peasnud,
 Pennab taewa, tõstes rõõmu heält.
 Iga kannatuse tund läeb mööda,
 Iga kurbtust wõtab ajatiib;
 Siit kõik ruttab lõpe sihi poole,
 Arm meid igawese kodu wiib.

Naago walge lille eha punal
 Langeb sinu wari puhkusse;
 Sõbrad nutwad kauni kesta ümber,
 Arm pann'd sulle hauda luffule.
 Armastatud, nutetud siit minna,
 Kaunim kiitus meil, kui lahkume.
 Ajamarud teewad wiimaks otja
 Sga mälestuse kiwile. —

Ribe oli karikas, mis sulle
 Anti Gethsemannis, Golgatal;
 Aga wilus kaljuhauas leiad
 Walufustutust ja kaduwal.
 Nõnda warjutab meid mure pilwe
 Kaunis loomus' ajas sagedast;
 Aga haud on wäsiind hinge ootmas,
 Kuiwatamas silui pisarast.

Umar oli elupäew sul ilmas,
 Tagajärel tuli pehme öö.
 Härraudlikult oled lõpetanud
 Ja su Summal teinud häästi töö.
 Taewa Isa, las' mind usaldada,
 Hea on kõik, mis Sinu nõu on teind!
 Sga öö saab walguseks end' moondma,
 Kuhu uue elu allik läind.

Lihawette.

Sommikul.

Tänu Sulle, Iha! Rahwas hõiska!

Rändja-teed sul Sumal juhtimas.

Koidul põgenewad öö ja udu,

Tõsidus on hauast astumas!

Rahja kaljn naale toetatud

Baatab tõde effi-sulane.

Bana madu sihiseb kül põrmus,

Lõpeb wiimaks oma häbisje!

Tänu Sulle, Iha! Maa ja taewas hõiskab!

Kurjus, pimedus on naeretud;

Sinu tempel, Siion, langeb maha,

Urawõitja pää saab kroonitud! —

Baata, muru ärkab uuel elul,

Loomus kõik on hauast ärkamas;

Ei wõi kesta talwe raske ahel

Seal, kus päike teda wabastas!

Nõnda lõhub tõsidus ka luffud,

Ustub wälja külma haura seest;

Nõnda ärk'wad inimesed unest,

Wõt'wad rändjakepid uuest wäest.

Tänu Sulle, Iha! Sinu wägi

Teeb et jõgedus kõik põrmuks saab,

Maago Sinu taewast wälgu-tera

Dõ ja pilwed laial lahutab.

Teesus Kristus kannab wõidu lippu

Koidult kurni õhtuehani.

Kaugemas on, põrgu, sinu leeked,

Surm ei tunne wõitja lugusi.

Mõrtsuf' koopad lähwad rahutempliks,

Mõistus' ahel katkeb tüfideks.

Hauad moondwad endid roosikünkaks,

Sõ on ennast muutnud walguseks.

Läheb päike naagu riie wanaks,

Lõpeb liiw ka ilma-uuri sees —

Tänu Sulle, Isa! Sinu heldus

Kestab armus laste lapsedes.

Sina igawene, armu Jumal,

Sinu rahwas wõi ei lõpeda —

Eas' meid tõe eest rõõmsalt sõtta minna,

Mäsjus täidusele waadata.

Õhtul.

Nii kui ehatäht sealt metsasõrwest,

Nii kui täiskuu paistab pilwetest;

Nõnda paistab tera parem ilmast

Hingel walgust pimeduse seest!

Pehmest hiilg'des koidab meie poole

Walgust igawese Isa käest,

Hing meil waatab suremata templi,

Maitseb rohkest rõõmu Looja wäest.

Dh mis wärin käib tal ollust läbi!

Dh mis selgus tema silma ees!

Seal kõik ujub pühas seletuses,

Maa on allalangend jälle öös.
 Nago Mooses üksford furnumäelta.
 Näinud kullast wabaduse maad,
 Nõnda astub rahwas hawa künkal,
 Silmad tulewiku waatawad.
 Tga tume udupilwe lõpeb,
 Kui hing kerkib puhta õhusse;
 Tema põrmu piinad lähwad tuulde
 Seal, kus Hallelujat lauldakse.
 Gespool seisab maa, kus wabad loomad,
 Seisab, woorus, sinu lillepõld,
 Kõlab armastuse kandle kõlin,
 Hülgab tõsiduse päikse kuld.
 Sealt poolt lehwib walget rahulippu
 Musta põrmu rada sihi peal —
 Loomus awandelleb sala käigid,
 Meie eluõnn saab selgeks seal.
 Uued päik'sed, uued ilmakered
 On kui roosid teele puistatud;
 Tgapäew, mis suur on, sünnib uuest,
 Kaunil 'p ole õitsed kadunud.
 Waimud lendwad loomaringi ümber,
 Keda nemad läbi uurivad;
 Inglid laulwad kõrged taewa laulud
 Ja kõik ruum on kõlast täidetud.
 Kõik, mis kaunis, langeb sinna kokku,
 Kõik, mis hea, seal, rohket palka saab;
 Kõik, mis suur, seal õitseb wabaduses,
 Inimese poeg seal ingeldab.

Sumal, kelle ette palwes langen,
 Oh mis rõõmu teeb mull' elupäew;
 Sumal, Sind ma walguses saan tundma,
 Kui mind kutsub ülestõusu-päew!
 Sinu armastust saan seal ma mõistma,
 Missee rahwast walwab, ilmad ka,
 Rõõmu pisaratel saan seal hүүüdma:
 Kõik, mu Sumal teinud hästi Sa.
 Eluraamatuste ülespandud,
 Waimu riiki sisse õnnist' tud
 Pühitsen ma wabaduse püha,
 Dnnetundi, kus ma ärkanud;
 Sind ma kiidan rõõmutäiel hingel,
 Palwetan Sind tõe ja waimu wäes;
 Minu õnn on kindel usk: et taewas
 Igawese põlwe leian ees.

Caewaminemise pühal.

Sommikul.

Mul oled laul, kes pilwest kõrgem elad,
 Kes endal riiki ilmadeft on teind,
 Kell' filma nähes lille õilmeid puhkeb,
 Kes tulewiku õõst ka walgust näind.
 Sind laulan ma, kes murupinda ehid
 Ja luhad täidad lille õhuga,
 Kes mäed ja orud rõõmudega küllwad

Ja loomil kingid walgust, puhkust ka.
 Su poole tõstan oma waba hinge,
 Mu waim ka lendab koidul Sinule,
 Mul piirab südant ümber ilumeri,
 Mind kaitseb Sinu heldus lahkeste.
 Mis kaunist, Issand, Sinu ilm on tehtud,
 Kõik loomus õitseb juure rõõmuga.
 Täis armu kaldab ennast taewas maha
 Ja aeg ja ruum ei kuskil rõõmuta.
 Kõik Sinu töö, oh kandja, Looja, Issa,
 Mis meile paistet tulewikust toob.
 Oh tunne, süda, selle elu äimas:
 Mis härrandliku hiljem haud sull' loob!
 Siin rändame wast uskus, mitte nähes,
 Ja siiski märkab igawdust ju film,
 Seft tunneb igamees, kell' mõistust antud,
 Et temal ees üks suremata ilm.
 Sa läksid eel, meil paika walmistama,
 Sa helde Looja kallim pojuke,
 Sa läksid oma, meie Issa juure,
 Kell' fojas elupaiku rohkeste.
 Nad koitwad tähewalgel meile maha,
 Meil seisab ööde warjul isamaa.
 Kui lapselikult haura rünnal lähme,
 Saab isakäp meid pilwest tõmbama.
 Oh Jumal, Issand, Issa, Elusõber,
 Su hooleks annan elupäewa ma.
 Su arm on jumaliku woorusega
 Meil kaduw ilma kõitnud taewaga.

Tund ligistab. Mul elukäik on lõpul.
 Silm kustub. Jumal mina ootan Sind.
 Ei raatfi, lahke Issa, last Sa petta;
 Su arm on loonud kadumataks mind.

Dhtul.

Su auu, Issand, jutustawad taewad
 Ja maapiir kuulutab Su kätte tööd;
 Su walitsusest puhub üks päew tõiselt
 Ja nende sõnum jookseb läbi ööd.
 Jah kõik, mis mina näen, tunnen, kuulen,
 Nii waikne kuu ta ilunduse sees,
 Kui õilme õhk seal suure loomus' aias
 Ja rõõmu laulud ööde waikuses;
 Oh kõik, kõik hüüab: suured, imelised
 On Sinu tööd, Sa kõrgem ilma Waim;
 Kõik oled targaste Sa senna loonud —
 Nii tähewäljad seal kui rohutaim'.
 Sind kiidab loomus aasta aegadega,
 Sind austawad päike, kuu ja täht;
 Sind kiidawad kõik lillekesed luhal,
 Sa inglifooril oled laululeht;
 Kõik, mis siin elab, tunneb Sinu ft rõõmu,
 Ja olles Sinu läbi suurust ka;
 Ei leita maa pealt palju kuskilt nurka,
 Kus rõõm ei paisutanud pisara.
 Kõik loomad püüdwad senna sihi poole,

Mis Sinu tarkus neile ettepan'd
 Sest kõrgeft idudeft, mis Sina loonud,
 Sa 'p olnud ainuſt muidu äratand.
 Meid oled loonud wüſtiks Sinu riigis —
 Mii rikaks mõistufe kui waimu poolt,
 Sa oled meile waimu oſa annud,
 Kes Looja wiifil mõtleb, kannab hoolt,
 Kas meie Sinuſt ei peaks rõõmu tundma?
 Sind ſe eeft tänama, et oleme?
 Kas meie Sinu käſku ei peaks kuulma,
 Mis õnneks fiin ja tulewikule?
 Kes tohiks püha ſeaduſt eſſitada,
 Mis loomufeſt meil waſta helifeb?
 Kes mitte kaunift peale koſutama,
 Mis kadum elul krooni pähä teeb?
 Meift jäägo kaugel wedel olemine,
 Mis iga maad ja hauda tiutab,
 Tah kaugel iga haſkatus, mis paha
 Ja meie puhast ſüdant roojaſtab.
 Sind armataada, Sinuſt rõõmu tunda,
 Ja mõiftlik waimuſ, puhas ſüdames —
 Laſ' Sinu ees mind käia, kurja põlg'des:
 Se olgu üſkford auuks mull' lahkudes.
 Siis laſed Sa mind rahul ilmaſt minna,
 Et lahkelt palu ſaab waſta lehwima;
 Siis algamas on elu kõrgem pidu,
 Kus Jumalat mu ſilm ſaab nägema.

M e l i p ü h i.

Sommikul.

Kõrget kiitust Sulle, armu Jumal,
 Kõrget kiitust tähetrooni peal,
 Inglid kiidavad Sind taewa kandlil,
 Põrmus tunnistab Sind palwe heal.
 Wõtta rõõmu-lille eest siin tänu,
 Keda loomusrüppe walmistand;
 Wõtta kauni usu eest mu tänu,
 Keda taewast meile läkitand.
 Issa, wägi Sull on igawene
 Loomuses, ja iga päew meil uus;
 Aga südames meil waikselt elab
 Sinu ligiduse õnnistus.

Waikselt lehwitelleb püha tundmus
 Meie eluiga kewadel,
 Sinu mrmastuse sala wägi
 Annab paisu noortel hingedel.
 Aga seisab sügisejel wilul
 Nii kui matusaed meil filma ees
 Tõelik elu, peab Su armu tundmus
 Närtsimata jäema südames. —
 Kui neid elupäiwi toome filmi,
 Mis meil Sinu heldus laenanud;
 Kui me' noore seemne peale waat'me,
 Mis Su armus oli kosunud,
 Kui me' rõõmud tuletame meele

Mis meil öitsend rändamise teel,
 Kui meil mõtte tõuseb künse wili,
 Mis weel magus wäsiind südamel;
 Minewiku meele tuletates,
 Mis kui kiire pilwe mööda läind,
 Tõe peale mõeldes, kelle palka
 Woorusega meie ühes näind;
 Mitu hülgusrikast koidupuna,
 Mitu pehmet kuuwalget ööd,
 Mitu kaunist õhtucha wilu,
 Mitu armast tähewalget teed —
 Keda mööda Sa mind talutanud,
 Tõise südame mull' seltsitand,
 Tuuni peale, kelles öö mind kattis,
 Tunni peal', kus pime otsatand:
 Iha, igawene rahwa kaitsja,
 Oh siis lennab süda Sinule,
 Oh! siis oled Sa mull' lahkest ligi,
 Annad troosti oma lapsel.

Lapselikult tahan Sinu külge
 Igawest ma jääda eluteel,
 Igawest Sind woorusega kiita,
 Iha taluta mind lahkest weel!
 Ja kui elu aripäew siin lõpeb,
 Seal, kus minu randja käigi siht;
 Kui suur taewa pühapäew siis kutsub,
 Iha, wõtta mind, kui olen liht. —

Õhtul.

Püha rõõm, mis inimesi tõstab
 Eoomamata kõrge troonile,
 Kus se waim, kes head kõik toimetanud,
 Meie südant sunnib tänule.
 Oh, et tungi minu hingest läbi,
 Õnnista mind kiitus' laulule,
 Kii et laul mul öö ja täht'de paistel
 Kostaks inglifandle koorile.
 Lilledõhud puhuvad mull' wasta,
 Wärske wägi täidab wäljasi,
 Dilmepöösad lehwivad, ja rahu
 Täidab loomus' aeda otsani.
 Isa, Isa, kõigest minu hingest
 Tänan Sind se filmapilgu eest,
 Tänan Sind, et andsid elutundi,
 Tänan inimese õnne eest!
 Et ma Jeesuse ja Sinu pärast,
 Et mind waim ja tõde elustab,
 Ja kui esimesi kristlas' wendi
 Põrmust selgusele juhatab;
 Et ma Sinu isaarmu tunnen,
 Et mind mure wõind ei rõhuda,
 Et ma marus, walgutules filma
 Sinu taewa tohin juhtida;
 Et ma suurel seaduses ka elan,
 Kesse inimese taewa weab;
 Et mul seda wabadust ei puudu,

Mis mind waimuriigis üles! peab;
 Et ma põrmu külles siin ei rippu,
 Mind ei petta ilma iludus —
 Et mind surm ja haud ei hirmutama
 Tule, kui mind kutsub igawdus: — —
 Seda tänan Sulle, armu Jumal,
 Ja ka waimul', keda Jeesus toond,
 Seda pühitsen ma rõõmsas hinges,
 Kellest sõna argsetel keel on loond.

Palwetatud saago Sinu nimi,
 Kaduw maa Sull olgo pühandus,
 Ja Su isaliku hüwameele
 Täta meil kui kallim omadus.
 Önnistatud saago Sulle templid
 Kõik, kus waim ja mõistus önnistab,
 Maailm Jeesu sõnast walgustatud
 Waimus Sind ja tõeses palwetab!

Arm siin olgo inimeste side,
 Krooniks olgo neile õigusdus;
 Usaldus Sa neile, kes kõik loonud,
 Usk neil olgo surematadus!

Kiida Teda, kesse kõrgel elab,
 Kiida Teda, waike lille wöö,
 Kiitke Teda, kewadised õhud,
 Kiida Teda, waike suwe öö!
 Oh mu Jumal, keda põrmus märkan —
 Kui mul surres ükskord kustub film —
 Waim mul walgusele üles! lennab
 Ja mull' wasta tuleb tõine ilm!

Ilmad kauvad, — tulew selgus koidab —
 Taewas seisab lahti minu ees!
 Sumal nähtaw — ja ma laulan õnlast:
 Püha! püha! ingli seltsides. —

Leikuse pühal.

Hommikul.

Õnnistatud, waike koidupäike,
 Kaunis puhkamise päew meil käes.
 Lahkelt waatab põldu inimene,
 Kus tal leiba kaswand kõrrepäes.
 Mured on nüüd temal lõpetatud,
 Mis ta kannud nõdras südames.
 Meie hea Issa kõrgel taewas
 Annud lastel leiba rohkses.
 Ta on wägew; kindlat elu rammu
 Toob Ta inimestel iwadest;
 Tema äratab ka furnut idu,
 Toob kõik suurdust ika weikusest.

Seisa waikselt, hing, ja pane tähel!
 Mullapõrm on sinu isamaa;
 Sinna külwati sind kaswamiseks;
 Looja seemne iwa oled sa.
 Ammu ärat'tud on furnut idu,
 Elu tee sull' ette walmist'tud.
 Kaswa, õitse, küpse taewa tarwis,

Ruhu uus külw sulle alust'tud!

Roidu-kaste eel ja eha punal,

Dõde wilul, päikse paistusel,

Müristusel, rahu-wikerkaarel

Küpsed sina tulewiku teel.

Muido p'õleks Jumal elu-sädet

Sulle mitte annud, mullapõrm;

Muido mitte sulle ramnuu, wäge

Leiba sisse pannud Tema sõrm.

Kõik, kõik sünnib üksnes sinu tuluks,

Rända elust läbi rõõmuga!

Reha uhkus olgu süüta ollus,

Püüa hinge wäge kaswat'da.

Looja, kelle warad ilma täitwad,

Keda film ei jõua lugeda,

Isa, kes Sa rõõmu-lilled paned

Päik'se teel ja põrmu kaswama:

Tänus langen Sinu trooni ette,

Tänus kaunist ilma waatan ma,

Tänus waatan kirjut rõõmu põldu,

Tänus paistab mulle leikus ka.

Lapselikult tahan usaldada,

Sinu tahtmist täita rõõmuga;

Anna üksford suurel leikus'-päewal

Täius'-maal mull' aset puhkada.

Õhtul.

Kiitust Sulle, inimeste Tjal,
 Kuis mul jõudu põrmust südames,
 Elu uli kui palwetunni rõõmu
 Gest, — mis täna maits'sin puhkades.
 Sinu rõõmud läksiwad m'ust mööda
 Minewiku waikses äimuses;
 Sinu lahkus seisis minu filmas,
 Nii kui kuu ta härrandlikus wäes.
 Kui kõik maailm suureks templiks lähäks
 Ja kõik heäled kella helinaks,
 Igast õhust tõuseks orel-toonid,
 Neid kõik kiitus' lauluks sulataks:
 Nad ei jõuaks Sinu wäge kiita,
 Mitte Sinu heldet walitsust,
 Ei Su imetegu jutustada,
 Kes Sa päik'sest ülekäid ja kuust.
 Nii kui kaunis ehapuna selgus
 On Su film meid ala walwamas;
 Sinu troonilt lehwitelleb puhkust,
 Nii kui öö, mis rahu sigitas.

Härrandlikult oled ilma loonud,
 Kus kõik liigub ilunduse sees —
 Aga kaunim paistab inimesel
 Maa, kui rahu elab südames,
 Kui ta nõuab õpetuse wara,
 Waiksel rahul oma leiba sööb;
 Ennast mitte hommise pärast waewa,

Aga märkab, mis kell praego lööb;
 Kui ta meel on usaldusel kindel
 Sinu peal, kes lilled ehitab,
 Kui ta julgest Sinu peale loodab,
 Kellest värblane ka abi saab.

Meie kaduw weike põrmu kodu

On üks lühikene lustimäng.

Üksford kaub ta meie jalge alla,

Kui meid julle wõtab wiimne säng.

Miks se tungistus ja wägi-püüduis

Kitsas kaduwase riigi sees?

Pisut siin on inimesel tarwis;

Pisem eluaeg weel temal ees.

Isa, las' mind jeda riiki nõuda,

Mis neid täius' lilli kaswatab,

Seda suurt ja kaunist taewa=riiki,

Keda Sinu küünal walgustab.

Kül siis minu elopäew saab lõp'ma,

N'ago kaunis unenäuke,

Ta üks lahke rahurikas õhtu

Saab mind wiima taewa leikule.

Kristuse tulemise pühal.

Sommikul.

Hosianna meie Walitetul!
 Tere, waga ilma walgus ja!
 Suur ja paistab kõrge meeste keskkel,
 Nii kui päike täht'de hulgast ka.
 Kõrget kiitust andes Sumalale
 Kändad ja su raskel wõitja teel;
 Mõrtsuk hõiskab, ristimäeli sul paistab
 Werine palm külmalt filma eel.
 Meie lähme, räägid lahkest jina,
 Et mis loodud mull', saab täidetud;
 Päikesel, ehk püha Siion läigib —
 Saawad palged lühi katetud.
 Roojastatud seisab püha tempel,
 Pidud on Jehoowal wasta meelt,
 Orjad laulwad wabaduse salmid,
 Peastmist loodab rahwas ohwri teelt.
 Surm mull' paistab weriselt ju filma,
 Ilmasüüdist ootab tiutus.
 Laskem surra mind, et rahwas elaks —
 Ülestõusu-päew on ukse suus.
 Laks siis, kuhu Sumal teda saatnud,
 Pidi Ija tahtmist täitema.
 Lahkest waatab film t'al walget kaugust,
 Glu-soowid lähwad puhkama.
 Ainus mõtte elab tema hinges:

Sumal, Sulle elan, juren ma;
Peasta ilma! seeme puhkab põllus,
Lähäb tulew ilmas kaswama.

Nõnda astud sina, puhas kaju,
N'ago päike wälja waikest ööst.
Glu, walgus', armastuse kuning',
On meil tulnud sinu raskest tööst.

Isa, kes Sa teda ilmal annud,
Wõtta tänu! Templid lahti tõik!
Tema auustust helistago kellad,
Püha olgo rikas rahu=paik.

Dhtul.

Poomus puhkab waikses rahu sängis,
Kuhu teda pehmest wiinud öö.
Talwe õhta kella helin kostab,
Lõpetatud on suur päewa töö.
Lootus' kätkis oli tema õitsend,
Õnnistuses läinud puhkama.
Püha uni! tähed waat'wad maha,
Lahkelt waatab taewas uinu ka.
Nõnda lahkub inimeste sõber,
Tema lootus on üks parem ilm,
Tema mälestus jääb õnnistuses,
Tema kroon on läikiw tähesilm.
Wõitle waprast! kui sa ka siin elus
Täeksed rahuta. Siis usu sa!

Iga truugi rändajat siin kõrbes
 Saab surm ükskord taewa wadama,
 Kus üks elu tõise külge lülib,
 Waim end' walgusesse seletab.
 Kus meil kuldne hiilgus ümber woolab,
 Mis meil Jumalast seal osaks saab.
 Sellepärast seiskem julgest platsil,
 Ja kui wäraw tehta lahti ees:
 Sisje siis! Ja kandkem sihti põues!
 Jumal ligi! Tooskem rutades!
 Kas teid maailm õnnistab ehk wannub,
 Wanfumata: hea peab sündima!
 Üht on tarwis, ja kui kätte saame,
 Rahulist siis wõime kustuda!
 Meie eespilt walgustab, mis pime,
 Teesus ütleb: Walgus olen ma.
 Pimedas ei rända, kes mind kuuleb,
 Tulewik t'al paistab walges ka.
 Sõnu ma ei taha unustada;
 Issand peab mul kujukõs olema!
 Oma kohut tahan rõõmsast täita,
 Rõõmsast surra, Sinu olen ma.
 Toeta neid, kes wõitlemijel nõdrad,
 Issa, kaitse meie elu-teed.
 Ara lase wõõrduda meid taewast,
 Sinu nõul meil juhi südamed.

Jõulu.

Hommikul.

Ole rõõmus taewas, maapiir hõiska,
 Inimesed, laulgem tänu ka!
 Wabad kristlased, oh toogem tänu
 Dreli ja kella heältega.
 Rõõmo kostku mägedelt meil maha,
 Künkad olgo tänu-altarid,
 Lepitajaks tulgo taewa rahu,
 Kui meil kurjad waenu külwasid.

Õnneks meil, se ahel on nüüd katkend,
 Mis meil waimu priiust wangistand,
 Õnneks meil, et Jeesus Kristus sündind,
 Tema riik meil wabadust on ann'd!
 Ebausk ja wolikangus kauwad
 Seal, kus troonil istub tõsidus;
 Maa peal wõtab rahu elu aset
 Seal, kus rahwast sunnib armastus.

Walgu's sündind, kui ta rooska andes
 Petust, ahnust templist kihutab;
 Kui sa altarilt näed wariseeri
 Minema, et rahwas targaks saab;
 Näed sa ilma walitsema woorus
 Kasuta ja silmakirjata:
 Oh siis elab maa peal juba taewas,
 Armu woli wabadusega.

Wõta meie tänu, helde Isa,
 Wõta waga ohwrit wasta Sa.
 Teesus Kristus on meil ette läinud,
 Tema radal käime meie ka.
 Sinu riik meil tulgo! Walgus saago
 Wõitjaks päewa tõusust weeruni,
 Sampsus, kurjus surgo, rahwa rõõmu
 Hõiskus kostko nende hauani!
 Auu, auu olgo Jumalale kõrges!
 Rahu inimeste omadus!
 Ülem waraks saago meile woorus,
 Sa kõik maapind olgo pühendus!

Dhtul.

Süis kui Maarja poega ilmal' toonud,
 Kõlas õõsel taewa helinad,
 Kus hull inglid tähewalge paistel
 Kaunist kiitus' laulu laulivad.
 Neitsi waatab lahkest sündind looma,
 Snneliku ema filmaga,
 Aga ei ta wõinud ette teada,
 Mis ta pojast ilm saab ärwima?
 Kõrgel pidulikul täht'de läigil
 Pühitsenud taewas seda ööd,
 Aga maapiir, kas sa wõisid teada:
 Mis sest äimast ärkas õnne-teed?
 Sinu päike ei wõi looja minna,

Sest ta oli tõusnud kõrgusest.
 Inimesed, pühitsegem tundi!
 Muu ja kiitust andes südamest
 Sellel, keda Jumal peastjaks saatnud,
 Rahuvürstiks teile, sõbraks ka;
 Kessee taewa ja ka rahwa rõõmuks
 Dügust, walgust kõitnud ilmaga;
 Seda Meistrit, kes teil tõde toonud,
 Kui teil waimu katis ekstitus,
 Teie abimeest, kui kurja kutsul
 Patt on peekri täitnud kihwtiga;
 Seda trööstjat, kes teil südant uskus
 Täites, Jumalal'e jälle wiib;
 Lepitajat, kes teid surma tunnil
 Hoiab, et ei katke lootus'-tiib.

Isa, Sina oskad minu sõnad,
 Kui mul süda palwes kõneleb,
 Selgest wõin ma tunda sinu armu,
 Siiski õige kiitus raskust teeb.
 Laena mull' ja kõigel inimestel,
 Meie kõik ja Sinu oleme —
 Kõigel, Issand, kellel päike paistab:
 Et me' Jeesu waimus elame!
 Anna woorust rõõmuks südamele,
 Anna töt, mis õnnelikuks teeb;
 Lase Issand pimeduse riiki
 Lõpeda, kui pika talwe ööd!

Õhtusööma pühitsusel.

Sommikul.

Tere tules, kaunis koidu-tera,
 Waikne hommik, sind ma teretan!
 Haleduses pehmitatud hingel
 Teesu õhtusöömast osa saan.
 Taganegem ilm ja tühjad asjad,
 Siin on suurus, puhkus Jumalas;
 Teesu kauni elu peale waad'tes
 Olen kirikule rutamas;
 Heidan uuest selle seadusesse,
 Mis on woorus teinud tõega;
 Mõtlen inimeste sõbra peale,
 Kelle weri walguis Golgata;
 Imestellen pehmet wenna armu,
 Mis ei patlast, waenlast põlgastand,
 Kaldan ennast taewa woorusele,
 Misse head, et hea on, armastand;
 Muustan oma usku tunnistates —
 Wenna meelel alanduse sees;
 Rõõmustan et walgusele sünd'sin,
 Et ma waba maa ja taewa ees;
 Astun rõõmsast kõrge elu sisse,
 Misse põrmu uueks loomaks teeb;
 Waatan wagast lootes sinna poole,
 Kust meil selgus pärast surma keeb. —
 Siht on suur meil fenna ettepanud,

Rõdrusest seal peasnud oleme,
 Puhtad, lahked, ränd'wad inimesed
 Seal, kus walge, waba tähe-tee.
 Seal on südamed kõik lepitatud,
 Taewa kajas rahu walitseb,
 Meie pühitseme ingli seltsis
 Dhtusööma, mis meid uueks teeb.

Oh mis rõõmu, kui seal suures templis,
 Kusse lambiks ripub tõsidus,
 Meie süda esi armu märkab,
 Meie waimul ärkab walgustus.
 Taht: peast'tud on siis wiimsed paelad,
 Ürakadunud se waene ilm,
 Aga hing meil waatab rõõmustusel
 Sinna, kus t'al lähem tähesilm.

Iha, aita, et ma taewal elan,
 Et mul oleks puhas tahtmine!
 Täewad elupäewad rikumata:
 Siis mul kaunimaks jääb wiimane.

Õhtul.

Puhkuses ja jumalikus rahus
Längend üle laia oru öö.

Waihuses ma tahan mõtte hüüda
Jeesu õpetuste wiimse töö,

Mis ta wiimisel lahkumise õhtal

Dma sõbradele avaldas;

Kus ta armus inimeste wasta

Kurja kawaluse unustas.

Kindlas uskus taewa Issa peale,

Puhast hinge õnnistusest täis —

Puhus ta neid pehmeid elusõnu,

Kui t'al tee ja igawdusse käis.

„Sõbrad, ärge nõudkem kõrgeid asju,

Rahwa-õigus olgu sarnadus,

Igakuks peab lahkest wenda teen'ma,

Kõigel olgo waba orjandus*).

Armastagem, kuis teid armastasin,

Se on käsk, mis wältab igawest;

Armastusest peab maailm wast tundma,

Et teil osa minu jüngritest.

Uskugem, mis mina teile puhun:

Lahkudus ei wälta igawest;

Seal mu Issa suures elu-kojas

Saame walgust uuest päikesest.

Seda Waimu, kesse tõele juhib —

*) Joan. 13, 12.

Oh et maailm teda märkaks ka,
 Seda troosti saab teil' Iſa ſaatma,
 Sõbrad, kui ma teiſt pean lahkuma.
 Kandkem rohkeſt na'go wiin'puu wäedid
 Kobarwilja parem ilmale.
 Wäet wõib ükſi wiinapuusse jäeda,
 Kelle wõim ei läinud närtsile.
 Wihtab ſõge maailm teid, ſiis teadke:
 Et ta enne teid — mind wihtanud.
 Auustust saab teil woorus tulewikus,
 Maailm kannab, mis ta eſſinud.
 Lapse ſündus teeb kül naeſel tuſka,
 Tema waimu warjab kurwastus;
 Uga wallutunnid jõudwad mööda,
 Tagajärel tuleb rõõmustus.
 Kandkem julgeſt ſelle elu hädad,
 Kannatagem parem ilma eest;
 Seal teid tahan jälle rõõmsaſt näha,
 Kus teil' palka kaſwab wooruſeſt.
 Paluge, kül Iſa saab teil andma,
 Mis ſiin minu riiki paljuſtab.
 Teie rõõm peab täielikuks ſaama;
 Teie ſoow'dus iſe täitufſt ſaab."

— — — — —
 Wiimaks Iſa, ſaab S u riik meil paiftma,
 Sinu arm ei wõi meilt kaduda.
 Teesus hakkab ilma walguſtama,
 Rahwas tõſidufes elama.

Loomus'töö ei jünni ühel forral;
 Etiteks on weike ämarik,
 Siis wast tõuseb hele koidu puna,
 Wiimaks kõrge walgus, funniglik.
 Leefel paistab kõrge elupäike,
 Uhfest tuleb kaunis wõidumees!
 Templid, feda udu ehitanud,
 Lang'wad aherwarr'teks tema ees.
 Wiimaks, Isa, saab Su riik meil' paistma,
 Sinu arm ei wõi meist kaduda;
 Teesu tõsi hakkab walgustama,
 Rahwas tema hülgel elama.

Siis ma tahan Sinu kõrgeft taewast
 Ingli riides maha waatada,
 Tahan rõõmsalt filmad alla lasta,
 Kus mu waga, kallis isamaa.
 Teie puhtad seal, kes uhkes rahus
 Kadund elusõda waatate:
 Olage siin hea ja kauni pärast,
 Sur'ge üksford ingli õnnele.

Isa palwetatud saago Sinu nimi!
 Sinu riik meil tulgo igawest,
 Sinu tahtmine siin maa peal sündko,
 Nii kui taewas waba riigi seeft.

Ühel ristimise päeval.

Dhtul.

Elu Issand! Sinu heldus wältab
 Idast kunni lääne rajani;
 Sinu auustust kiidawad kõik ilmad,
 Taewad kuulwad tänu lugusi.
 Kes meid pimedusest oli kiskund?
 Kõõm ja walgus tuleb Isa käest;
 Sina kingid kuldse elu tunni,
 Se eest täname Sind kõigest wäest.
 Sinu heldus on meil ala tunn'taw,
 Sinu lahke meel ja halastus.
 Kõigel loomadel on elu krooniks,
 Ollus pandiks meil, et igawdus.

Kõrget kiitust Sulle, elu Issand,
 Ihu eest, mis silma walgustab.
 Wõtta armu pandi eest Sa tänu,
 Et uus wõeras Sinu ilma saab.
 Sina oled temal õigust annud
 Seie ilma, üksford taewa ka;
 Oled noore südant kaitsta wõtnud,
 Õigusele teda juhtida.
 Kõüüd on temal palju wendi ligi,
 Armastus t'al õitseb elu teel,
 Sinu loomus naeratab t'al wasta,
 Taewas seisab lahti tema eel.
 Kas meil usaldust ei tulewiku?

Laps meil annti, Isa, Sinu wäest!
 Juhhi teda tõsiduse teele,
 Et t'al Sinu arm ei lõpeks käest.
 Mita, et me' lillekest ei rikku,
 Miss'e õitseb Sull' ja taewale;
 Mita, et me' hingel' ei te wiga,
 Kelle lootus lennab täht'dile.
 Et ta wara tõsidust saaks tundma,
 Las' meid olla ise tõsised;
 Et ta aegsast woorus' krooni kannaks,
 Hoiat puhtad meie südamed!
 Oleme siis rahus ilmast läinud,
 Waatab waike kuu meil hauale.
 Kui ei põksu südames siin ilmas
 Enam ole armsa lastele:
 Isa juhi neid siis rahu sisse,
 Hoiat nende hinged puhtuses;
 Las' meid ükskord rõõmsast kokko saada,
 Õnust leida Sinu palge ees!

Sündimise päewal.

Sommikul.

Jumal, kes Sa ülem kõigest ajast,
 Kõrgel tähetemplis walitsed,
 Sina, kes Sa igawesel kaalul
 Inglitel' ja meile õigust teed;

Walguse Waim, kes Sa lahkel meelel
 Põrmus juba hüwa südant tead,
 Helde Isa, kes Sa tarkusega
 Oma lapsed taewa poole wead:
 Kuis ma jõuan Sulle tänu anda
 Selle eest, mis mulle eluteel
 Rättkist' kuni täna päewast saadik,
 Tegid head, et kiites wärsib keel!
 Tga päike, mis mul rõõmsast paistis,
 Tga mõttesoowil tähe öö
 Tga puu, mis kewadises õilmes,
 Tga lille, kellel ilu-wöö,
 Tga päew, mis elus oli lahke,
 Tga ärdameele tunnike,
 Tga lootus, mis mind rõõmsast trööstis,
 Tga minewiku ilu tee:
 Kõik, kõik anded olid Sina toonud,
 Kõik, mis hea, je tulnud Sinu käest,
 Kõige eest ma tõstan filmad üles:
 Tänu andes Isal kõigest wäest.

Sind ma tahan julgest usaldada,
 Päikse paistel nii kui marndes,
 Anna, kuis Sa arwad, mina tahan
 Rahul olla õnnes, häda sees.
 Snimest wiib auule üksnes tarkus —
 Unneks, kui ta käib Sul parem käel:
 Kõrgel sihil tahan wagast käia,
 Taewas seisab kroon mul Sinu wäel.
 Mis siin külwan, seda seal ma leikan;

Lihahinnud toovad wiletsust;
 Uga kesse waimu peale külwab,
 Leikab igawduses õnnistust.

Isa, jah ma tahau waimus käia,
 Himul' wasta panna wägewast,
 Häbi täis on patu=ussi rada,
 Minu tee peab käima otsemast!
 Kui ka inimene kõik siin kautab,
 Kui ta kiitust leiab Sinu ees.
 Lootus koidab kaugel ehapunal;
 Õnsad on, kes puhtad südames!

Tumal, mis on inime siin ilmas,
 Kui ta elu hinda unustab,
 Tõsist suurdust, mis kui teda kutsub,
 Tühja asja wasta wahetab!

Isa, Sinu omaks tahan jääda,
 Woorus olgo minu pärandus!
 Siis on suurem rõõm mul hinge rahu,
 Minu lootus — Sinu igawdus.

Dhtul.

Ja, kes Sa waitfel rõõmu waatel
 Elu walad looma hullkadel,
 Rõige loomadele elu tarbeks
 Armu kingid, wäge walu teel,
 Rõõmsalt seisab Su ees inimene,
 Waim tal kõigub lõbuduse sees,
 Kui ta Sinu heldust selgest tundes
 Minewiku waatab mõtedes.

Kadund pildid noore põlwe päiwist,
 Mis ei mure meelest kustuta,
 Kaunist hiilgust, mis nii lahkest paistab
 Ja wast haul lõpeb meiega;
 Donne päewad, kus kõik ilm täis lilli
 Meie filmas seisis ofkata,
 Armastus meid kõige loomadega
 Lahkest kofko kõitnud mureta —
 Oh n'ad seiswad rõõmsalt minu filmas
 Nii kui tähed selgel talwe ööl,
 Mõted jäewad kinni pildi külge,
 Ega lahku rändamise teel!

Sumal, kes meil andsid rõõmu tunnid,
 Wõtta tänu heldus' kingi eest,
 Ehk kül lapse põlw meist mõõda läinud,
 Täeme lapselikuks südamest.
 Rõige kaunim ülejäänud wara
 Meil on waga pehme lapse meel;

Se mind saatko kadu elust läbi
 Kuni sammud lõp'nud haura teel!
 Lepitatud inimestega kõik,
 Ilma uhkust, pettust kavalust,
 Sellest usust ika toetatud:
 Sumal näitab Iha armastust;
 Murest waba teise päewa pärast,
 Usaldust täis inimeste peal —
 Nii kui Sinu peal, kes ilmad kannad
 Ja kõik armus kaitjed siin ja seal;
 Walgutatud hea ja kauni poole,
 Võkendatud üksi õigusel,
 Tahke selle elu maitsemisel,
 Suremata ilma lootusel:
 Nõnda tahan päewa lõpetada,
 Keda Sinu nõu mull' eluks a'n'd,
 Nõnda tahan ingli feltst minna
 Kui on elu-lilled närtsitand.
 Mõni saab ehk minu järel nutma,
 Haud mul seisma kuu waiß paistusel,
 Ja — kui õhtu pehme ehapuna
 Mälestus mul jäema kiitusel.
 Helde Iha, las' mind targaks saada,
 Enne kui kuld elujõgi kaub.
 Siis mind lasse rahul sinna jõuda,
 Kus kõik headus ühte ilma waub.

G a i g u s e s.

Sommikul.

Pikalt lähäb walu-öö mul mööda,
 Leinatunnid näit'wad otsata.
 Kuldne hommik, elu tagas' tulik,
 Kutta, astu ööst wälja sa!
 Aga mis mull' aitab foidupäike
 Keda tihti furtes film mul näinnd?
 Mifs ei ole wäfind inimene
 Parem teiste eest ju ilmast läind?
 Mifs on rõõmud enne alla weerend
 Kui me' nende tõusmist nägime?
 Pisarates sünnib inimene,
 Walus meie hauda langeme.
 Mifs on wile surmawikkat wiibil
 Siis kui teda hüüab närtsind lill?
 Mifs sa wiibid muld, mu loodud=ema,
 Mifs ei too mull' puhkust haua süll?
 Sumal, anna andeks, et ma kaeban!
 Raske mure on mind muljunud.
 Anna andeks, kui mul nõdrad filmad
 Taewa waates juba wäsiwad;
 Kui on olewik mu ümber pilwes
 N'ago sõgedal, kes juhita;
 Kui mul waim on nõder mõteid kanda
 Minewikust tulewiku ka. —
 Rõõmusi, oh Isa, oli palju,

Mis Sa minu teele puistanud;
 Ka mu elu — surma haura wahel —
 On üks wara, Sinust kingitud.
 Arm Sa, oled, Sumal ja kõik maapind
 On ja jääb täis Sinu heldusest.
 Inimene effib raskest põrmus,
 Kui ta nurinad toob tänu eest!
 Iga puhast rõõm ja iga anne
 Tuleb meile walgu' Isa käest.
 Ütlemata liigub Sinu heldus,
 Warjupaika saame Sinu wäest.
 Maad sa olid muiste põhjandanud,
 Täewast kenast wäljalahutand.
 Sina jäed, kui maailm otsa lõpeb,
 Isa kät mull' oled warjuks paänd.
 Sinu teed on mulle mõistemata,
 Kõigil teadaw Sinu helde meel.
 Sinu sees, ja läbi on kõik asjad;
 Uuu Sull' Issand, igawdusel weel!
 Las' mind Sinu armu usaldada,
 Las' mind rõõmus olla lootuses;
 Ja kui wiimne tund mind ilmast kutsub,
 Wii mind senna, kus waim puhkuses.

Dhtul.

Hädapäewadest üks jälle läinud
 Minu kiusatuse kooli sees;
 Kõik on kaduw ja kõik lähäb mööda,
 Igawdus mul seisab ligem ees.
 Nago tules kulda puhastakse,
 Nõnda häda kristlast puhastab;
 Ja üks kohtlane, kes meelepärast
 Jumalal on, taewa riiki saab.
 Wiletsus on siin meil kaduw, ferge,
 Sest et härrandlikust sünnitab;
 Kui me' selle elu peal ei waata,
 Siis meil tulew ilmas palka saab.
 Karistused, ehk küll meie meelest
 Mitte rööm, waid raske kurwastus —
 Kaswatawad siiski parematel
 Digus' wilja taewa ukse suus.
 Miks ja oled kurb ja araks läinud,
 Minu hing, ja seisad Jumalas,
 Tema on ka sinu palge abi.
 Usu! siis sul hädad kadumas.
 Neil, kes Iha armastawad, peawad
 Sündused kõik kasuks tulema.
 Selle kaduwuse kurwastused
 Saawad surma tunnil lõpema.
 Ole röömus lootes, kanna waewa
 Kui must ohu-lipp full' lehwitand;
 Peaks ehk wiimne täht full' alla lang'ma,

Siis sind trööstib palwetuse aänd.
 Ole lahkel meelel hüwa päewal,
 Ja ka paha päewa wötta heaks;
 Sumal on neid mõlemid ja loonud,
 Et n'ad lootust tulewiku weaks.
 Igal pool on maa peal häda=ohu:
 Röömu wäljalt walu idaneb;
 Pärast wihma hiilgab lille kaunim,
 Muutus on, mis ilma käiki teeb.

Ease, Ija, — kui on Sinu tahte —
 Minust mööda minna karika!
 Siin on öö. Kül pime lähäb walgetks
 Seal kus taewast saame nägema.
 Seal, on priius, seal ka katkeb ahel
 Mis meil waimu kōitnud kehaga.
 Waat' neid tähti, mis kōit mulle loodud,
 Seal on puhkus, seal mu isamaa.
 Eas' mind kannatada, anna julgust,
 Julgust surres, kui mul ots on käes.
 Mis Sa wōtnud nõuks, oh halastaja,
 Se mull' paras siin ja taewa wäes.
 Sumal, Sull' ma elan, Sull' ma suren,
 Glurada lahkest lõpetes.
 Sumal — minu Ija! kui maa kōigub:
 Seisko taewas üks mul lahti ees.

Ühel matmise päeval.

Shtul.

Mii kui lehed puiest warisewad
 Langeb rahwas hawa sängisse.
 Kuu film waatab uute künkadele,
 Rahwatanud furnu palgile.
 Alla helisewad furnukellad,
 Pidulikult hüüab meid ka kell;
 Mustad furnutekid lehwitawad
 Peinajate ümber haudadel.
 Glu=Issand, Sinu tahtus sündko,
 Kui meid ingli käsul kutsuti;
 Surma=Issand, Sinu arm meid kaitseb
 Kätkest kunni furnu hauani.
 Kui on lõpend elu unenägu
 Ja ei paista kuskilt koitust,

Ülesärkand waimu rõõmustab;
 Kui ta taewa ilus wiimist korda
 Oma põrmust lesta silma saab!
 Oh mis hommik, kui ta rõõmu tiival
 Lennab uue ilma piirteni;
 Kui üks pere walgus' kujukilsi
 Teda wasta wõtab kaisuti!
 Kui kõik ilma=ruumid lähwad lahti,
 Püha kandle healed kõlawad,
 Paradiisi millionid õits'wad,
 Tuhat päikest tõus' ja langewad.

Rahu wikerkaared hiilgendawad,
 Püha hõiskus wältab igawest,
 Inglid lendwad sini sügawuses,
 Kannel juhib meie laulukest:

Püha, püha, püha, oled Issa,
 Kes ja rahwast kutsud täiusel!
 Palwetatud ja ago Sinu nimi
 Kätkilt kunni hüüab furnukell.

Tälle on üks inimene lahkund,
 Selle eest Sind Issand täname.
 Rahu, rahu olgo selle põrmul
 Ja ka tema lahkund waimule.

Issa, lase walguses meid käia,
 Las meid puhtad olla, wagad ka!
 Ja kui ükskord wiimne tund meid kutsub,
 Wii meid rahulikult puhkama.

Kõu müristamisel.

Päewal.

Tolm tuiskamas. Tuul sahib puie ladwu.
 Päik põgeneb. Kõu pilwe ligistab.
 Kiir rändjal käes. Sa põldnik sammub kartes,
 Kas wihma eest weel warju alla saab.
 Meil ligistelleb koledaste kohin
 Ja kostab kaugelt metsast hirmsamast,
 Kui sõamäsjus böde pimeduses
 Meid ähwardama kipuks wägewast.
 Kas näed, kuis wälk seal kõrgelt lennab maha,
 Kus metsa üle lõhkend pilwe sõrw.
 Sealt wiskab puistes tuleleekleid alla,
 Ja müristuse healest kohkub sõrw.
 Meil taewa sinidus on filmast kustund
 Ja päikse palge seisab kätte all.
 Kõik taewas pime näitab hädaohtu,
 Kell' elu sees, se seisab kohkuwal.
 Kül kartus suur. Mis kipub meie peäle?
 Ei puutund nool. Weel jäime wigata.
 Kui kiirest aga wõib meil lootus surra,
 Se rõõmu-ilm siin otsa lõpeda?
 Kus warjupaik, mis pikse eest wõiks hoida?
 Kus süda lööb, kes wäge naeruks pann'd?
 Kus elab waim, kes mure sees ei kõiguks
 Kui pilwed hana laulu olid kann'd?
 Oht kohiseb. Seft ligidal on pilwe,

Ja koledaste kostab käreगतus.
 Meil ole, Sumal, helde, armuline!
 Meil on, kui seisakšime surma suus.

Mis marutuišk! Üks kohin, müdin, rägin,
 Ilm tuule wäes. Ja löök käib löögi peal,
 Ja wälk käib wälgu peal, teeb südant araks,
 Kui kostaks wiltsuse päewa heal,
 Kus päike, kuu ja tähed endid muutwad
 Ja kartus inimestel rindu täitn'd;
 Kõik mered nüüd ja wete laened hoog'wad,
 Ja kõik, mis elab, musta hauda näitn'd!

Kül nägi suur, mis pilwe põues elab,
 Oh wägewust, mis maru sünnitab.
 Tah Sumal on, kes muru-pinda rabab,
 Kes koleduses härrandlikuks saab.

Mis inime, et Sina ta peal mõtled
 Ja teda kaitse, Issand, elu teel,
 Mii ööl kui koledusel teda warjad
 Ja kus kõik abi lõpend, peastad weel?
 Oh Issand, Sumal, Sja, helde Sooja,
 Meilt juhi wälgud mööda minema,
 Ja lase marus meile oma heldust
 Ja armu wees ja tuules sigida!
 Maailm on oma lahkust äraautand,
 Üks meri, hirmu täis, meil kohiseb.
 Meil wangul laew. Oh Issand, peasta hädaft!
 Sa sõitled ilma. Se meil hirmu teeb.

Et tõest! Sa juurem arm ei tunne wiha.
 Sa kannad ilma kõige patuga,
 Ja kutsud aga müristuse paugul
 Meid kadund woorust jälle otsima.
 Jah palwetagem. Ta on ilm'de meister.
 Ta armastab teid. Täegem usaldes!
 Kus keski on, kes Isa südant rõhub
 Se wärisego Looja witsa ees!

Pärast müristamist.

Torm ja müristus on mööda läinud,
 Lahkest naerab päike paistega
 Armas Isa, kes meid oled peastnud,
 Hea ja lahke Isa oled Sa.
 Wäsiind kustub wälgu wääwli tuli,
 Pehme wilu puhub nurmele
 Ja mu süda uuel rõõmu paistel
 Pennab juure loomus' Isale.
 Kaugelt kostab juba Kõu mürin,
 Ohus linnu healed ärkamas;
 Rõõmu paistab taewastest meil' maha,
 Kui meid Jumalus on kaitsemas.
 Waat' mis hülgus! oh mis lusti hõiskus!
 Kõrgel kõigub Sinu lipp meil ees.
 Magus elu! Nimeaher ilu!
 Mis siin elab, elab Sinu sees;
 Meie kõik Su omad oleme.
 Halastaja!

Pühast palwetatud
 Olgo nimi Sull ja härrandus,
 Pühast palwetatud Sinu suurus,
 Sinu lahkus, Sinu armastus!
 Tuhat arga südant saiwad troosti,
 Hüüdwad nüüd: meil Issand ligidal!
 Imestates waatab film nüüd selgust
 Kus ta seisnud öö ja hirmu all.
 Jumal, kes ei peaks Sind usaldama,
 Kes Sa ütled: ligi olen sul.
 Lahkelt tahan käiki lõpetada,
 Hauda minna: Jumal ligi mul!

Kõu müristamisel.

Sõsel.

Ei musta taewa külles paista tähte,
 Seft kuu on kustund hõbe walgega;
 Seal metsa taga seisab äik'se pilwe
 Ja loomus katab silmad finni ka.
 Kuis wingub torm! Kuis kõrkub süda kartes,
 Kui mürin üle pea meil kõrgatab!
 Kes tohtind lõpetada püha waikust,
 Mis ööle emalifult osaks saab?
 Mis hele läik! Ei jõua film meil kanda,
 Wälk langeb wälgu järgil pilwetest!
 Kes pimedust siit tohtind hirmutada
 Ja walgust tuua tule leekedest?

Meil magus rahu nüüd on otsa saanud
 Ja mäsjus möllab ilma ruumi sees.
 Kes puhkust sinult tohtind warastada,
 Sa wäsiind ilm, kesi unenägudes?
 Kus wägi on, mis seda tööd wõind teha,
 Kes sütitannud seda tulukest,
 Mis taewast langeb maha muru peale,
 Et terwe ilm ei pease kartusest?
 Kuis pörub maapind tema pikse wankrift!
 Kuis mühiseb ta käik! Ta leekew nool!
 Mis pidulikult kõlawad ta healed:
 Ilm, waite ja; sest suur on minu hool!
 Sa oled suur ja püha, püha, püha!
 Sa nägemata! walgus on Su rüüd.
 Sul läigib peas üks kroon, mis täht'dest tehtud,
 Ja Sinu käes on walitsuse hüüd.
 Su ette langeb inime ja ingel
 Ja hüüab põrmus: Issand, Kohltunik!
 Üks käsk Su käest wõib ilma hukatada,
 Oh Jumal, ole meile armulik
 Ras' rasket müristamist mööda minna
 Meil õnneks, mitte hukatusele!
 Surm ligidal. Meil kingi õnusat elu,
 Ja kaitse meid, et kiitust laulame.
 Surm ligidal. Sest taewa nooled lendwad.
 Sull' elame! Sull' Jumal sureme.
 Mei' langeme, kui Sinu käsi puutund;
 Et igawest Su juures elame.

Wäga raskel müristamisel.

Mul lennab läbi ööst ja pimedusest
 Waim lapselikult üles' Isale,
 Ja pühitseb kesi wälgul, pikse kargul
 Sind, wägew Issand, hirmus kõrgele.
 Kui käsid Sa, siis langeb ilmakere
 Ja wüimist korda paistab päikse palg';
 Kui maapind kõigub, elemendid koh'wad,
 Siis langeb surma sängi loomus, kalg.

Kuis hulub torm! Kuis wingub wette laene!
 Mis mäsus möllab musta õhu sees!
 Kui püüaks taewas maake otja teha
 Ja wälgud paistwad furnu haudades!
 Ja lõhk' des langwad pikse noolid maha!
 Sest öö läind walgeks; taewas rägiseb!
 Mul film on arg, kui tuleleekleid waatab,
 Mis südamele surma kartust teeb!

Kust leian mina troosti kole tunnil,
 Kus kartus sõbru ühest lahutab!
 Oh Issand, Jumal, kingi heldest rammu,
 Et Sinult arglik süda tuge saab.
 Sest Sina jäed, kui maa ja taewas kaurwad,
 Tah Sina jäed, kui lähen surema,
 Ja peaks Su säde mindgi maha lööma
 Su käsi saaks mind siiski pidama.

Dh usaldus: Mis magus püha leefe
 Dn Sinu lastel õhkel südames,
 Mis iga ööd saab pehimest walgustama,
 Kui wõim ja lootus kustub elu sees.

Sull' elan, Isa, Sulle tahan surra,
 Waim tõuseb lihast, werest kõrgele.
 Ei raatsi oma last Sa huffatada,
 Ta uinub, Isa, Sinu rinnule.

Pärast müristamist.

Aleid peasteti. Sest äikse pilwe rutab
 Su kiirel lennul kauge metsale.
 Sull' tänu, Jumal. Männikust seal kumab
 Üks tähesilm, kui kutsuks rahule.
 Sest ööle loodud waitus tuleb koju.
 Torm wäsib. Pikse healed kustuvad.
 Ja taewas naerab lepilikul silmal,
 Et inimesed uuest loodawad.
 Se tule-nool, mis silmal kartust teinud,
 Dn ära kadund waitse rahusse.
 Nüüd langeb wahel, keda Jumal koonud,
 Ja pimedus saab osaks ilmale.
 Dnn meile, kallid rahu tuleb jälle,
 Mis kaswand jumalikust palmi-puust;
 Kõik langewad nüüd wiluduse kaisu
 Ja laulwad Sulle kiitust tuhat suust.
 Dh Isa, kelle kõrgus üsna heldus

Ja kelle härrandus on armu sees,
 Suur ilma-maa on Sinu seadus' laegas,
 Ja kõik, mis elab, seisab Sinu käes.
 Sull' laulan ma, Sull' tuiab wasta süda,
 Su oma olen marus, waiatuses.
 Ja igas kohas, kõigel elu-teedel
 Sind näeb mu waim, kui seisaksid mu ees.
 Se armastus on minu õnn siin põrmus,
 Üks tundmus, mis ei suuda rääkida!
 Mind aita Jumal ükskord õnksaks saama,
 Kui wiimist sihti film saab nägema.
 Sind puhtalt armastada! Patust puhas,
 Ja puhas nõdrusest ja jampsist ka.
 Sa armurikam, las' mind armu leida,
 Ja ühenda mind Sinu armuga.
 Se olgo tänuks. Mis ma muud wõin anda?
 Mul waim on rõõmus ala Sinu sees.
 Mu meel on Sinu, elu on ka Sinu,
 Ja süda, olemine kõik Su käes.

De deum laudamus.

Mahalangend tänades ja rõõmus,
 Kõrge Issand, Sind me' kiidame,
 Südamed, kui uneks sündind, saawad
 Täna armastuse walgele.
 Suur ja härrandlik Sa oled, Pooja,
 Kodu on Sull igawduse sees,

Sinu ees, seal määratumal kaugel
 Ditswad ilmad ala lahuses.
 Kam ja elu woolwad kuldsest uksest
 Kui neil koit on päewa äratand,
 Seal siis walguses kõik uueks sünnib,
 Nii kui oleks loomns uuendand.
 Lahkelt kõlab ajakella wasar
 Wiimse tunni õhtu eha sees.
 Armsast astub öö waitsest kambrist,
 Surngi seisab kaunist meie ees.
 Hallelujah waimu-riigi kooris,
 Kui meil kätte filmilt kadumas.
 Kuulgem keerubini kõrget laulu!
 Täht'de walgel pehmet helinat!
 Hõiskel wennad, kui se päew on tulnud,
 Kus kõik hauad jälle elawad!
 Waat' mis hiilgus paistab taewa kaugel!
 Kõiges ilma ruumis wabadus!
 Rõõmustagem, hinged! igas tähes
 Ditsjeb teile kulda elu puus.
 Püha, püha, püha! Sumal paistab
 Armus õnnistates päikse teel!
 Ja kui filmist wiimne pisar kuiwand,
 Ditsjeb õnnistus meil kõikidel!
 Suurem arm, Sa magus rõõmu allik,
 Oh mis kaunis on se kadun ilm.
 Suurem arm, mis pehmet walgust leiab
 Tähetelgist tulewiku film.
 Hallelujah! palwet, kiitust tänu

Wiigem ühel meelel Jumalal.
 Lootkem armus, kui ehk laew ka wangub,
 Iša arm teid kaitseb taewa all.
 Kiitust, tänu! — Sinu on me' elu,
 Meie armastus ka surmani,
 Kurni üksford ülestõustes lähme
 Sinu ette, Iša, tagasi.

Litan ei.

Igawene, kes Sa ilmad kannad,
 Issand, heida armu, halasta!
 Taewa Iša, kes meid marus kaitseb,
 Rõõmu-andja, Jumal, halasta!
 Wabasta meid eksitusest, pattust,
 Süda nõrkeb ülekohtu käes,
 Sest et uuest patulangemisest
 Paradiis meil löpneb filma ees.
 Halasta ja aita wõitu saada,
 Las' meid rõõmsast seista wõideldes,
 Ja kui pimedus meil filma kattab:
 Näita tulewiku walguses!
 Kõik on kaduw, sureb haura rünnal,
 Iša, Looja, te meid targaks Sa!
 Las' meid waimulikult ülestõusta,
 Sunni meid, oh Sulle elama.
 Anna rahu, pöue tunnistusel,

Kingi waga usku häda sees,
 Ära lase armu külma's minna,
 Lootus trööstigu meid surma öös.
 Wea meid pimedusest walgusele,
 Lase ülekohus lõpeda.
 Kõigil seisko wiinne tund meil meeles,
 Riikad, kehwad peawad surema.
 Sinu ilm on ala kaunis ehtes,
 Pill'de üle kõigub aja-lend;
 Röömu pisar saago tänu andma,
 Leib on kõigel rohkest siginend.
 Saago lõpetatud wihawaenud!
 Kõrkus, ahnus, lihaarmastus.
 Igal waenlasel, kes südant rikub,
 Tulgo risti all ka lõpetus!
 Aita, tröösti, karasta meid, IJa!
 Wea meid ilmast, hauast Sinule.
 Teesus Kristus saago kõrget kiitust,
 Tema riik meil tõusku walgele!
 Teesus Kristus, IJsand meil ja Meister,
 Anna õigust, tõt ja armu ka!
 Sinu woorus, ingli seltsis püha,
 Saago meie silma paistama.
 Sinu armastus su IJa wasta,
 Sinu palwed Looja trooni ees,
 Sinu sõnakuulmus ristisambas,
 Sinu pehmus rahwa pilkuses,
 Sinu rõem, kui hädalisi aitsid,
 Sinu lahkus nõdra eksiga,

Sinu kõrgus patulaste kaskel,
 Mlandus, kui siht läks piirama;
 Sinu palwed wiimfel kuuwalgel:
 „Kutke endi üle!“ puhud sa. — — —
 Süda suur, kes waenlaste eest palub,
 Armu meelt ka meile sütitab!
 Sinu usaldus meil toogu usku,
 Sinu arm meid aitko mure sees,
 Lootus, mis sul südant elustanud,
 Trööstigo meid wiimises eluöös.
 Tarkus' waim, kes armastuses jubib,
 Seal meil heldust jagab igawest:
 Lange kõigil südamesse maha,
 Tooda meid' su õnnistuse weest!
 Te meid targaks; anna tõe le wõitu!
 Anna õigusele armastust!
 Anna lapse palwust, lapse usku,
 Kurni näeme taew awalgustust.

Aamen! auu Sumalale kõrgel!

Rahu walitsego ilma peal!
 Meie Tsa, kes Sa marus kaitseid,
 Tänu Sull' ja kiitust siin ja seal.

Kümme käsku.

1.

„Ma olen Issand sinu Jumal taewas,
Ma olen üksnes, enda jarnane!
Seft aeg ja ilmad sõudwad minu laewas;
Ma olen Jumal! — sina põrmuke.“

Kui Issand Jumalaks Sa olled mulle,
Siis wõiwad taewas kaduda ja maa.
Ma annan hauas ihu, hinge Sulle
Ja lähen wõitlemisel Sinuga.

2.

„Si pea ja furjast pruuk'ma Looja nime,
Kõik ilmad lödisewad Tema ees!
Ma olen Issand, tegudus mul ime:
Ma müristän, ja arm on wälgu sees.“

Sind palwetates kihutan ma taga,
Arm wabistes käib läbi liikmetest.
Mul oled laul. Oh lapsse meel nii waga!
Mul walgub õnnistus kõik Sinu sees.

3.

„Sa walmista end' püha päewa wasta!
So hingel on ta kallim omadus. —
Wõib soe ja walguš loomust uueks paista,
Nii tõuseb palwest meile pühendus.“

Maailm on kaduw kõige iludega,
 Kui waim mul lennab Jumal Sinule.
 Kui puhkepäew, peab ahel katkenema
 Ja wäsiind hinge lastma wallale.

4.

"Sa isa pead ja ema auustama!
 Nii sunnib Issand. Märka käsku ja.
 Sull' kutsuw haud peab armu õpetama,
 Siis saab sull' õnn weel lastes elama."

Oh pehme sund, mis meie elu ehib,
 Ta tuleb helde Loomus'-isa käest.
 Ilm furnu on. Sest armastusest lehib
 Meil rõõm ja elu üksnes Sinu wäest.

5.

"Ei pea ja tapma! Kätemaksmist hüüab
 Siin murupind, mis weri roojastand.
 Ja mõrtsuk kohkel põgeneda püüab,
 Sest igawdust on öö t'al pilwe pann'd."

Sa oled arm! nii tunnistawad tähed;
 Sa oled arm! nii laulwad mets ja maa.
 Kui kipuwad mind petma ööde mehed,
 Seal tuleb Sinu walguis juhtima.

6.

"Ei pea ja rikk'ma abielu fidet,
 Sa olid prii, tui truuwust tõutasid.
 Sest Jumal kuulis sinu tõutus' pidet
 Ja nuhtles sind, et wara närtsihid."

Lust magus on, pat oskab meelitada,
Wast tagajärel tuleb kahetsus.

Sa puhas walgus, rutta awitama:

Sest õnsad on, kes puhtad südames.

7.

"Ei pea sa warastama. Looja soowib,
Et õigus, truuwus maa peal elawad.

Nott tapab wendi. Sa üks metslan' rääwib,
Kui ahned warga seltsi sigiwad."

Ei eksi ma, kui ahnus kius'ma kipub:

Se'p ole sinu! puhub süda sees!

Kui petus' waim, kes teab kui palju rikub:

Mind aita käia Sinu õiguses.

8.

"Ei pea sa ülekohut tunnistama!

Mis süda sunnib, seda kõnele.

Ei Jumal jätta südant juhtimata!

Kes teda kuuleb, se ei kahetse."

Ei walekeel wõi kohtus wasta panna,
Maailma juhib üksi tõsidus.

Oh Walgus'-jumal, wäge mulle anna,

Et walet saaks ei leita minu suus.

9.

"Uks sifiseb. Ei pea sa himustama

Ei ligemise koda, waraga.

Halp läheb lõhkend laewas suureldama!

Sa saad mull' wiimist kohtu mõistama."

Mind lasse esiteks Su riiki nõuda;
 Siis kingi mulle rahuliku meelt,
 Et armastuses wõiksin kaugem jõuda.
 Mis tarwis mull', se kaswab elu teelt.

10.

"Dun meelitab. Sa oma himu kaitse!
 Et film ei sihiks keeldud wäljale.
 Oh häda südamel, kes laia kõrbe
 Läind kadunt paradiisi otsile."

Waim tahtlik, aga tugew patupide.
 Eas' Issand mööda minna kiusatust
 Sest liha nõder. Haul langeb sibe
 Mull' Issand, näita lahti taewa uft.

Kristliku usu peatükid.

1.

Ma usun Jumalat, kes wägew Isa,
 Meil kauni maa ja taewa oli loon'd.
 Sestsaadik äratanud rõõmu kisa,
 Et walgus ilmal ilu ehteid toond.
 Sestsaadik oli suwi lilli kannud
 Ja wiljawäljad ilul õitsenud;
 Et kõrre-pead on iwi meile annud
 Ja rõõmu rüüd kõik ilma piiranud.

Kõik kiidab Issandat, ja igal hingel
 Üks mure on: kuidas jõuan tasuda!
 Kus süda lööb, kes Sinu kiitust wirgel
 Võiks puhuda, Sa helde kaitseja.

2.

Ma usun Jeesus Kristust, ainusündind
 Kui süüta olluse ja Vaimu poeg.
 Sa keda Jumal seie ilma sündind,
 Et rahwal tuleks lunastuse aeg.
 Sa suri risti piinas ja sai maetud,
 Väks alla surma külma riigisse.
 Sealt võidulipul kõrgusega kaetud
 Sa astub na'gu päike paistele.
 Sa lennab üles' Issa juure taewa;
 Kõik inglid seal on rõõmu pidudel.
 Sa auustab siis ära kannatud waewa,
 Sa tuleb ükskord jälle kohtu teel.

Tal tänu, kes meil templi ehitanud,
 Mis ulatab kui taewas üle maa!
 Sa läinud eel. Et puhkust meile saanud,
 On lahti teinud valgus' allika.
 Sa läinud eel. Kõik rahwas seisab kohkel,
 Sest püha hiilges paistab tema teelt.
 Kes rändab temaga, näeb taewa lahtel,
 Maailm ja Jumal kiitwad tema meelt.
 Sa riiki koob usk, armastus ja lootus;
 Sa läbi leiab rahwas lunastust.
 Sa tõsi õitseb, idudel noor ootus —
 Ei rahu põlvel ole lõpetust.

3.

Ma usun püha Waimu maa peal juba,
 Sest waga woorus elab tema sees.
 Kõik kirikud on tema püha tuba,
 Ka meie elu seisab tema wäes.
 On süda prii. Siis patt saab andeks antud
 Ja hing meil Sumalaga lepitud:
 Et ülestõustes elu uuendatud
 Meil taewariiki jälle asutud

Meid aita Sumal, Waimu tundma saama,
 Kes ennast walgusel meil ilmutand;
 Ei jampsus saa siis südant lahutama,
 Kus kindel side meid on ühendand.
 Üks Sumal on, üks usk meil ja üks woorus,
 Kes õnna walgusele juhivad.
 Ei tühjad nimed kül, waid üksnes tegud —
 On, mis meid taewariigis ehivad.
 Siis anna meile, helde Isa kõrges,
 Su õnnistust, mis õnnelikuks teeb.
 Su riik meil tulgo! Taewa Waim meil paistko:
 Et iga film siin Sinu walgust näeb.

Jeesuse palwe.

Isa, keda Jeesus ilmutanud,
 Waim meil ütleb püha palwega,
 Isa, keda maast ei ükski taewas,
 Ükski ilm su lastest lahuta;
 Kõrget kiitust saago Sinu nimi,
 Palwetatud Sinu härrandus;
 Pühitsego inime Sind põrmus
 Kätki piirel, taewa ukse juus!
 Su riik tulgo! kaunis riik täis rahu,
 Kelles arm ja tarkus õitsewad;
 Riik, mis Jeesus Kristus ehitanud,
 Kelles rahwas taewa kaswawad!
 Sinu tahtmine siin ilmas sündko
 Nii kui waimu=riigi walguses;
 Tõsidus ja woorus walmistago
 Ingli põlwe inimeste sees!
 Anna meile, wägew rõõmu=allif,
 Anna meile häda=kustutust;
 Ei me' palu kulda ega wara,
 Anna rahu meil ja palukest!
 Kui me' woorus' radal komistame,
 Anna andeks, Issand eksitust,
 Nii kui meie tahme andeks anda
 Vigimesel tehtud pahandust!
 Taluta meid kiusatuse tunnil,
 Kus patt woorusega wõitlemas;
 Las' meid taewa krooni silmas kanda,

Kui ilm meie südant paelutas!
 Nõnda peasta meid siis kõigest kurjast,
 Mis meil südant, waimu ähwardab!
 Kahetsus ja mure saawad lõpma,
 Iga elu häda otsatab.
 Issand, riik on Sinu, wägi, wõimus,
 Härranduse wältus igawest.
 Sinu austust kiidawad kõik taewad,
 Sinu igal p'ole lõpetust

Kristlastele.

Esimene epistel.

Meelitanud kuri sõa-lugu
 Tuhandid kül surma käigile;
 Kuulgem siis ka lepid südamega
 Kandle mängi armastusele!
 Lepituse ohwri naale toet'ud
 Seisab nuttes armu-õpetus,
 Sulle, kõrgem ülempreester taewast
 Räägib põlgdust rahwa rumalus.
 Mitte südameid, waid külmi kiwa
 Nemad sulle templiks kannawad.
 Sõnad on ja tühjad tembutused,
 Mis n'ad Kristusduseks pidawad.
 Oh mis kaugele olete weel sihist,
 Mis teil Jeesus Kristus ettepann'd,

Olete weel inimeste teenrid,
 — Tundmata teil wabaduse and!

— On sest küll, et wagaduse wihas
 — Ükstöist surma kohtusse ei wea?

— On sest küll, et teile furnud wiisid
 — Taewariigi ust ei kinni pea?

— On sest küll, et tõe koidupuna
 — Trööstib teid kui lapsi mängiga?

— On sest küll, et kattust parandate
 — Siin, kus hoone kipub langema?

— Rahu=templites on meelegahtlus,
 — Pühäs armu=paigas kadetus.

— Arglif seisab altari ees preester,
 — Kardab, et on lõppul fristudus.

— Selle asemel et Meistri walgel
 — Peaksite kõik käima taewa teed,

— Arwate: et Gregor, Kalwin, Luther
 — Teie usul kindlad pidemed.

— Kuulgem neid! kui armastuse seadus
 — Glaw seisab teie waimu ees.

— Kas ei Jeesus tõstnud käsulauad
 — Rahwa ette seletuse seletuse sees?

— Häbi teil, kes usju pärast riidus —
 — Kohut=täitmisest nii kaugel weel.

— Ehk küll jüngrid, siiski waimus nõdrad,
 — Ehk kül lapsed, mitte fristlas' teel.

— Sest et sidet fiskusite katti,
 — Misga Jeesus kõitnud oma si,

— Tõusis were=waenu pörgust wälja,

Tuletunglaid puistes laiali.
 Surnukerstud saawad hauast kistud, —
 Linnad suits'wad — riigid mässawad —
 Poolelt põlend furnuluud weel aur'wad —
 Kihwt ja mõet — neid wiidakš Jumalal.
 Selle armu Jumalal, kes kõiki
 Toidab, warjab elu otsani,
 Selle-Issal, kelle päike paistab
 Koidu piirelt kunni ehani!

On teil seda teie Issand wõitnud,
 Kui ta ristis suri, werine?
 Rahju siis et wiletsuse seeme
 Esi-idul läind ei nartsile.
 Teie Meister rääkis rahu sõna,
 Teie walitete teise tee.
 Teie lahutus käib usu wasta,
 Misga waleks teete armu jõe.
 Eks ta annud armastuse käsku,
 Kui t'al surmas kustus waga film?
 Pea kaks aastatuhat läinnd mööda,
 Süda jäi teil armastusest kül'm.

Kesse teie usu pärast wõitleks:
 Wihtamist seal juures kõneleb,
 Teeks kui Mooses mäelt alla tulles.
 Kus ta käsu lauad lõhki lööb.
 Häda sell', kes esimeselt julgend
 Sõa pasmassse puhuda;
 Häda sell', kes meie rahu-lippu
 Roojastatut kael läin'd puutama!

Kristlased, oh ärge wiitkem aega
 Armastuse fidet punudes;
 Eks te tahta leppil käsi anda,
 Kristlased ka olla tõe sees?
 Käsk on selge — kes võib wastapanna?
 Käsk meid noomib: Tehkem lepitust,
 Lasgem käsu wäge wälja paista,
 Küll siis näete rahu alustust.
 Ei kõik wagad unenäud wist olnud,
 Mis teil mõni preester kuulutand.
 Teda naerdi. Waikfelt läks ta sinna,
 Kuhu Sumal truuwus' palka pann'd.

Kristlased, oh teie tund on tulnud,
 Peastke endid pika sõimu käest.
 Tõutagem armu käsku täita,
 Nõudgem paremat, siis kõigest wäest!
 Aga ahnus, kõrkus, waimu nõdrus
 Urgo tulgo teie kogusse.
 Päilist kihutagem templist wälja,
 Kui ta pühaseadust tõeks ei te.

Rahu kõlbab inimestel! Tättke
 Glajatel waenud wihaga.
 Üht on tarwis. — Njutaja tahtis
 Seda ainust ilmal kinkida.
 Sellepärast furi tema ristis
 Wiimseks ohwriks oma werega;
 Sellepärast saiwad õelad wõitu,
 Et kõik meeletus peaks lõpema.
 Oma rahu amman, jätan teile!

Mäletate seda sõna ka?

Seda rahu rifusite ammu;

Sõnu jäi teil, aga Waim on läind.

Se on, räägite, üks wale kõne,

Keda teadus' tee on tühjaks teind.

Ubi on küll pisukeses tehtud.

Mitte kõigis! — Se teil tahtmata.

Teie tahtmine on sidet kattend,

Sütitanud waenu põlema.

Tahtke; siis on rahu finnitatud,

Kristlased kõik jale-awad pima.

Eks üks Jumal kõigil meil ja Isa?

Eks meil kõigil talla all üks maa?

Tõsi üks ja woorus üks, mu wennad,

Laewas üks meid wasta wõtama.

Eks me' kanna ühte kristlas' nime,

Eks üks ristmine meid õnnistand?

Ja eks wenna armastuse seadus

Kõiki meid ei ole ühendand?

Üks on kiri, mis meil järel jäetud,

Eks meid karasta üks armu-laud? —

Teesus wiinapuu ja meie oksjad. —

Sureme siis kattab meid üks haud,

Tõsiduše tulewaimus käime

Karjamaal, mis täienduse wiib,

Kus üks karjane on ja üks kari,

Seal meid warjab wist üks armutiib.

Rahwal, keda tõsi wabastanud,

Peab üks waba tempel olema!

Kristlased, kui minu kannel waikub —
 Ja ehk kõik on laial tuulde läind —
 Lasgem lahkes lootuses mind surra,
 Et teid hiljem arm kõik üheks teind.

Kristlastele.

Teine epistel.

Wennad, kellel tõsidule elu
 Kinkind armastuse kihutust,
 Ehk ma teid kül palgenäust ei tunne,
 Wõtke minu lahket teretust!
 Rõõmuks on mu kurwa südamele,
 Et weel armu õhkab siin ja seal;
 Et weel mõni elab, kelle tegu
 Nõnda käib kui tema sõna heal.
 Siiski rõhub, waikne kurbtus südant
 Mul, kui filmad kõiki waatawad,
 Kes nii mitme usu seltsi lahkund,
 Rahu lõpetates, mäsawad.
 Kui ma kuulen, kuda waenu wiha
 Teile toonud jälle wana õõ:
 Et üks inimestest tehtud seadus
 Häwitanud wabaduse töö;
 Kui ma tunnen, et ei nende hulgas
 Wõinud asu leida kristlast' Waim,

Seft et laialises liiwa nõmmes
Suurdumist ei leidnud armu taim.

Oh mis armsast kõlab meile kaugelt
Muiste ilma püha valgusest:
Lapsed jäegem wenna armastusse!
Kats'gem kõik, ja hoidgem kiusu eest!
Oh mis lahkest woolab meie hinge
Armsa wanarauga maanitsus,
Nii kui hüüaks tema sõna hauast:
Wõtkem teed, kus taewa õnnistus!
Üht on tarwis! Miks me' wihastame?
Põrmu kaisu saab meil kõigil paik.
Kristlased, oh rahu peab teil saama —
Ehk teil kristudus on wale kõik!
Miks ei wõtta teie ühest templist
Püha ristmist, armu-palukest?
Miks teil paneb wiha taewa ukseid
Lukku waba armastuse eest?
Teie wenna arm on filmakirjaks,
Mis on tõsi teie eluteel?
Sandid olete kõik templi ukseid,
Kehwad, lonkrud sündimisest weel.
Miks t'e surma kartes wärisete
Siis kui tõsi puistab lillest,
Ja kui wagal kartuseta filmal,
Teile elurammu pakuti?
Janus rahwas ootab jõe kaldal,
Teil on nurin, kui üks tugew joob?
Rüüdu teeb teil, wennad, rajakiwi

Kellel aastatuhat sammalt koob,
 Eks üks lepping, teile ole tehtud?
 Eks t'e saanud ühte ristimist?
 Eks t'e tõutand ühe Sumalale?
 Siiski waenus? — Mis teind lahutust?
 Heledus ei wistist, aga tume,
 Walgus mitte, üksnes pimedus.
 Koidu-tera finni katta püüda
 Wõind ei keski muud kui rumalus.
 Väks ilm walgemaks, kui sõnast riidu
 Muiste päiwil tihti figines? —
 Meie elu tunnistago rahu,
 Armastus meil seisko südames.
 Koore pärast tehti sagest tüli:
 Magusat ei tunntud tuume sees.
 Rahwas ohkas pikas were waenus,
 Rahupõlwe ootes filma wees.
 Patt on waba waimu wangistada,
 Kui ei usk teind meele parandust.
 Rumalus, kes walgustusest räägib
 Ja ei märka enda pimedust.
 Selgusest ei tõuse kuskil riidu;
 Iga päew toob oma walguse.
 Sõda tõuseb üksnes tumedusest,
 Kus ei tunnta, seal on tüüli tee.
 Kats'ge muistet, kats'ge enda usku,
 Dns teil selge, mis neil pimedas?
 Pisut; — suurem osa seisab warjul
 Täna päew, kui muiste sügawas.

Aga et kõik walgemaks wist läheb,
 Selle üle p'ole kaheldust.
 Aeg wõib üksford rohkem walgustada,
 Et ei kuskil tule eksitust.
 Armsad wennad, lõpetagem riidu,
 Muidu saab ehk wõitu rumalus.
 Auustagem püha kirja sõna,
 Aga kust teil paistab tumedus:
 Seal, oh wennad, andgem kät ja tõeste
 Tunnistagem: meil on mõistmata!
 Urge hoidkem tühjast wormist kinni:
 Waim ja süda olgo puhtad ka.
 Kristlased, wist tuleks meile rahu,
 Kui me' elaks tõsiduse sees!
 Kui ei aetaks ala ise tuju:
 Lepilikult elaks igamees;
 Kui ei keski rohkem tahaks mõista
 Üle selle, kust ta aru saab,
 Aga ühte puhku meeles kanda:
 Woorus on, mis usku awaldab.
 Ühendust meil tahtis Jeesus tunda,
 Andis ülem käsuks armastust.
 Näitgem seda käsku Jumalale,
 Täitkem selles wenna teenistust.
 Aga Jumalal ja templil sõimu
 Tewad teie wahid Siionis,
 Ehitawad lahutuse müüri
 Et ei wälja peaseks wenna wiis;
 Ehitawad uusi waheseinu,

Kelle juures ärawannuwad
 Igameest, kes küünemusta wõrra
 Gemal nende armust lähäwad.
 Werd ja elu oli Meister annud
 Ohwri hinnaks wabaduse eest;
 Urge saagem inimeste teenriks!
 Hüütaks' meile püha kirja seest.
 Mis on karjast muret palgalisel,
 Kellel rahapung on funingas!
 Häbenegem, preestrid, teie waidlus
 Dn, mis usul rahu lõpetas.
 Würstid pidiwad teid wägewaldsel
 Tundma õpetama kannatust!
 Pidiwad teil sõda waigistama,
 Tülil' tooma rahu lepitust.
 Et t'e tunne wabadust ja rahu,
 Mis meil Jeesus Kristus kinkinud.
 Mõtelgem, et targemaks m'e saame,
 Siis on efsitused mattetud.
 Maailm pole walgemaks sest läinud
 Et nii palju juba riieldi;
 Dõ ja pime warjas laialt ilma
 Weel, kui rahwast usus piinati:
 Mõel ja tuli pidid häwitama
 Neid, kes preestri tahtelt kõrwale
 Usu tunnistuses sammud läinud, —
 Seda t'hti auuks kõik taewale
 Kusse kõrgem armu-Isa elab. — —
Kas meil näitnud õigeasu tu

Kristlased, eks teil ei ole tahtmist
 Rahulikult usus elada?
 Kas teil 'pole tahtmist palmikrooni
 Armastuses endal teenida?
 Tahaksiwad preestrid tulla keelma:
 Ustkem krooni ette kaebama.
 Kostke: Meie tah' me selgust nõuda,
 Wabaduses, ilma jampsita.
 Ja et tõsiduse kroon meid ehiks,
 Sellepärast nõudkem täiust ka.
 Waimul 'pole kahju wabadusest,
 Teda rõhub öökülm ahelas.
 Walgus ei! Waid sõge pookstaw surmab,
 Waim on, kes meid üksnes elustas.

Kristlastele.

Kolmas epistel.

Mii wanale, kui uue kirikule,
 Mis rahwas Kristusele ehitand,
 Mis minul naagu loomus waimu tõstab,
 Ja mis kui tõde mina armastand;
 Ei mitte mina üksi, armsad wennad,
 Waid igamees, kes tõe eest wõitlemas,
 Ja kellel rändja käigil elu luhal
 Pif raske wõitlus südant karastas;
 Tah heldust, rahu, halastust ja armu

Teil tulgo meie Sfast Jumalast,
 Ja tema ainusündind taewa poeast,
 Kui Kristus meile antud Issandast *),
 Kõik armsad teie tõsiduse pärast,
 Mis meie sisse inimlikult jääb,
 Mis ajakäigil meiega ka küpseb
 Ja meie seltsis igawduse läab.
 Ma waatan waiksel möttel laene peale,
 Mis pikamiste kalda ligi a'ab.
 Müüd kustub torm. Kõik loomus' rammud juik'wad,
 Ja waht'gi kaub. — Meil selge päike saab.
 Oh rõõm! seal waatab pilwe läbi päike
 Ja paistab ümberringi õnnistust,
 Kui pühitseks ta tänupüha laentel,
 Et äravõitnud oli pimedust.
 On sulle, õnn! sest öö on mööda läinud
 Ja sõda lõpend, kaunis kristlas' ilm.
 Sa waatad lahkest selge kaugusele,
 Sull' päewa walgustand on Waimu film.
 Ja wana kirik hiilgab uuel ilul,
 Ehk kaunimast kui jünger unes näind **):
 Mis aeajõgi laialt liiwastanud,
 On wägew wõimul kiirelt äraläind.
 Üks lähäb lahti. Südamed on lepend,
 Kõik rahwas tungib sisse, palmid käes.
 Üks ingel paneb preestril krooni pähä
 Ja seal on Jumal rõõmu paiste wäes.

*) 2 Joan. 1, 3.

***) Joan. ilmut. r. p. 21.

Oh pehme walgus! Tera parem ilmast!
 Maailm on kustund. Igawdus ka läind.
 Mul sulab süda. — Üksnes waim weel elab,
 Sest taewa õhk on teda uueks teind.
 Ja kuule! kuda kiitus' laul sealt kõlab!
 Kui laulaksiwad inglid loojale,
 Kus süda südamesse, waim waimu lähäb
 Ja tulew ilm meil tõuseb paistele:

Kõik usume üht Jumalat ja Iha
 Ja armastame Teda südamest.
 Ka usume, et rõõm on igawene
 Ja oot' me waitset leikus' päewakest,
 Kus meie puhtas, pühas armastuses
 Üksteisel nimetame Jumalat!
 Kus Krisus tõstab wõidulippu kõrgel.
 Kus taewas rõõmus. Kandlel kõlawad.
 Siis langeme kõik, igawene Iha,
 Su püha armurika rinnule.
 Meil põksub süda rahu. Tähed hiilg'wad
 Ja taewa rõõm ei puudu hingele.

— — — — —
 Ja minu käest on kannel mahasattund.
 Mul süda nõrk ja rõõm on mööda läind.
 Nii hiilgas kaunis lille kuude walgel,
 Kus närtsitus nüüd temal otja teind.
 Oh, kuhu kadus ilm, mis unes nägin?
 Wist kure waim on pilti huffanud;
 Se kaunis ilm, täis ühtemeelt ja rahu
 On ärksast silmast minul kadunud.

Ehk ligem südamed, kui nemad paistwad,
 Neil siiski puudub kindel tahtmine,
 Kes lõhub lahutuse müürid maha,
 Kes tugew, peastab meile lahti tee?
 Jah, preestrid, kirikud on üksi wõerad,
 Kui teie isekeskis.
 Mis on wiga,
 Kas argus, ebausik, ehk isendus,
 Mis keelawad teid rahu sünnitada?
 Kas usk, kas tõsidus ehk armastus?
 Kas kurjus woorusest peab wõitu saama?
 Ei püüsi pimedusel walge ees.
 Kus Waim teeb otsust, andkem endid wangi,
 Siin Jeesus Kristus ise kohtumees.
 Ei ristitunud teie kirja peale,
 Waid selle peal, mis Waim on sundinud.
 Kui Meister räägib! lihtlikult ja kõrgelt,
 Seal pole lubadust teil kuulda muud!
 Kes tohib Waimu tegu ärakeelda,
 Kui walgustamas tõsidus on ööd?
 Kui wabadust siin mõistusel ei oleks,
 Kust peaksime siis meie leidma teed?
 Mu koorm on kerge, ütleb meie Issand,
 Se on mis wale-kristlast wihastab,
 Sest inime ei lepi kergusega,
 Waid lisandab, mis koormat raskendab.
 Oh ärge laskem petta, tõsi elab
 Ja hullustuse pärg on närtsimas.
 Kas kuulete, mis ajawaim teil räägib?

Surm tuleb teil', ei sure tõsidus. —
 Külm astub tulew põlw tei' haua rünkal'
 Ja puhub sõimu teile hauda weel.
 Ja waba tulew ilma süda tunneb:
 Et jalg ei käind teil kristuduse teel.

— — — — —
 Üks wali sõna. — Mina salgan seda;
 Sest kõiklik oja meil on eksitus.
 Meid laskem wõtta nõu, ei hukka mõista,
 Sest ülem käsuks meil on armastus!

Siis kuulgem weel, kes rahu armastate,
 Üht taewa sõna, kellel tõsi sees,
 Oh kuulgem kristlased! oh kuulgem wennad,
 Kus kõige ligem rahutee teil ees.

Kõik, keda ristitati Kristusele,
 Neil 'p ole kuskil waheseinasi; —
 Kõik usaldagem alustaja peale,
 Ja heitkem tema alla surmani!
 Mis pühas kirjas tema sõna räägib,
 On kustumata, wältab igawest!

Siis kaub meilt öö. Siis hakkab idast koitma.
 Siis ärkab päike ämaruse seest.
 Ja arm ja loomus ärkwad seletuses
 Ja rõõmustawad uuenduse wäest.

Schnakenburgi kulluga Tartus on trükitud ja igas raamatupoes saada:

Advokat tohtri ametis. Lustmäng neljas waatuses. S. 25 t.
Särane Muik ehk sada wälja tangusoola. „Saaremaa
Dnupoja“ kirjutajast. Hind 40 kop.

Tuletorn. Üks kurblik näitemäng kahes waatuses. Wälja
annud Fr. N. Kreuzwald. Hind 50 kop.

Wanne ja õnnistus. Kurblik näitemäng kahes waatuses.
Wälja annud Fr. N. Kreuzwald. Hind 30 kop.

Wirrwar. Lustmäng wiies järkus. Saksa keelest Koze-
bue järele ümber teinud A. Rixberg. Hind 24 kop.

Cesti rahwalaulud. Rahwa suust korjanud ja wälja annud
Dr. W. Weske. Hind 30 kop.

Ilmatar. Cesti ja Saksa keeli. Kirja pannud Dr. Bertram.
Hind 1 rbl. 20 kop.

Kalewi poeg. Üks ennemuistene Cesti jut. Raheskümnes
laulus. Kolmas trükk. Hind köidetud 1 rubla 20 kop.

Kooli laulmise raamat. Kirja pannud A. Grenzstein.
Nootidega. 6 jagu. Hind 82 kop.

Pagle Peno Paul. Hind 3 kop.

Pehekun õied. Luuletanud ja wälja annud M. J. Eijen.
Hind 18 kop.

Lustilikud Märdi-õhtu laulud ja lõned. Hind 5 kop.

Lille pöösas ehk elu ja armastus. Hind 10 kop.

Lõbusad lau'ud lastele. Kõlku korjanud A. Grenzstein.
I. Hind 15 kop.

Metsa roosid. Lille pöösa ehk elu ja armastuse tõine
jagu. Hind 8 kop.

Mo isamaa on minu arm. Hind 15 kop.

Neljas Cesti laulutuoja. Maa ja linna noore rahwa
röömuts. 66 laulu. Kirja pannud M. Schberg.
Hind 18 kop.

Oh röömusta ja laula! Lille pöösa ehk elu ja armastuse
3. jagu. Luuletanud ja wälja annud C. M. Redlich.
Hind 10 kop.

Siis Sõpit ehk naljakad laulud, noorte poiste ja
neidele. Luuletanud ja wälja annud A. Reinwald.
Hind 8 kop.

Piirikiwi esimesed luuletused. Hind 12 kop.

Sõa sanum ja teretamine ehk 10 kaunist laulu sõa
ajal. Hind 7 kop.

Willandi laulik. Luuletanud ja wälja annud A. Rein-
wald. Hind 25 kop.

Willandi laulik. Luuletanud ja wälja annud A. Rein-
wald. Kolmas raamat. Hind 18 kop.